

INTERVIEW !

18

‘En, hoe is het nu met jou...?’

Over de impact van een amputatie op de partner

‘Bijna niemand zag hoe zwaar het voor mij was’

Marcel Sprenkels (48 jaar) kreeg in 2012 een ernstig ongeval tijdens zijn werk bij een bedrijf waar ze uien sorteren en verpakken: hij kwam met beide benen in een afvoermachine voor uienblad terecht. Zijn linkerbeen kon behouden worden, maar zijn rechteronderbeen moest geamputeerd worden. Het leven van Marcel en zijn partner Dineke (52 jaar) zag er op slag totaal anders uit. Een amputatie heeft niet alleen grote impact op degene die hem moet ondergaan maar ook op diens partner. Daarom zijn we deze keer benieuwd naar Dinekes ervaringen.

Hoe was het voor jou dat Marcells been geamputeerd werd?

‘Ik had er eigenlijk meer moeite mee dan Marcel zelf, hij is gelukkig heel positief ingesteld. Toen we het hoorden, zei hij: “Nou ja, dat moet dan maar”, terwijl ik zat te janken... In het begin was ik doodsbenuwd voor de stomp, ik durfde er niet naar te kijken en hem niet aan te raken. Ik vond het gewoon eng, maar daarnaast confronteerde het mij ook met het feit dat mijn man ineens gehandicapt was. Hij was nog hartstikke jong en hij was iemand die heel veel deed, altijd weg was, overal heen ging en dat kon ineens niet meer, hoe moest dat verder? In het revalidatiecentrum hebben ze mij stapje voor stapje begeleid. Eerst lieten ze me alleen foto’s zien, die ze maakten als het gips gewisseld werd, en bij de eerste keer aanraken was er iemand bij me. Zo kon ik langzaam wennen, dat was fijn. En gelukkig heeft Marcells positieve instelling hem er wel doorheen gesleept. Uiteindelijk is hij zelfs zover gekomen dat hij zonder krukken kan lopen, terwijl ze eerst zeiden dat hij zijn leven lang in een rolstoel zou komen te zitten.’

Hoe heb jij de eerste periode ervaren?

‘Ik vond het heel zwaar. Marcel werd zeven keer geopereerd, hij kreeg een pen in zijn linkerbeen en moest intensief revalideren. Na een jaar bleek die pen scheef te zitten en volgde nog een operatie. Ik was al die tijd continue op en neer aan het vliegen tussen ziekenhuis of revalidatiecentrum en thuis. We hadden toen nog een hond, een grote herder, Marcells grote hobby, en die moest ook uitgelaten worden. Ik moest een advocaat inschakelen voor de letselschadeclaim en er moest heel veel geregeld worden. Gelukkig werkte Marcells baas goed mee en ook op mijn werk bij een callcenter kreeg ik alle medewerking. De zwaarste tijd kwam eigenlijk pas na de revalidatie. Marcel zat toen in een rolstoel,

kon bijna niks zonder hulp en we woonden nog in ons oude, niet aangepaste huis. Ik werkte weer halve dagen en naast de zorg voor Marcel was ik druk met de verhuizing, de verbouwing van het nieuwe huis en het aanvragen van alle hulpmiddelen. Gelukkig kreeg ik hierbij wel veel hulp van het advocatenbureau. Maar eigenlijk zijn we pas na de verhuizing echt tot rust gekomen. In dit huis kan hij alles zelf en kan hij overal bij, en dat is nog steeds zo fijn!’

Hoe heb je het volgehouden?

‘Ik heb me de eerste tijd sterk gehouden en ben gewoon doorgedaan. Niemand had eigenlijk door hoe zwaar het voor mij was... Ik vond het ook heel lastig dat iedereen wél steeds aan Marcel vroeg hoe het ging en het zielig voor hem vond, terwijl niemand dat aan mij vroeg. Natuurlijk was het erg voor Marcel, maar dat was het ook voor mij en dat wordt vergeten. Ik had het fijn gevonden als mensen ook eens aan mij hadden gevraagd hoe het met me ging of dat iemand gewoon eens een kop koffie was komen drinken, zodat ik wat aanspraak had. Alleen mijn moeder en mijn vriendin zagen op een gegeven moment dat ik er bijna aan onderdoor ging. En in het revalidatiecentrum zagen ze het ook en daar hebben ze toen een maatschappelijk werkster voor mij ingeschakeld, dat vond ik heel netjes. Zij regelde bijvoorbeeld dat ik wat tijd kreeg om weer een avond te gaan biljarten, mijn grote hobby. Het was zo fijn om weer iets voor mezelf te doen, om even te kunnen opladen.’

20
*‘Geef
uitleg,
vertel hoe
het is, veel
mensen
hebben dat
begrip niet’*

Foto: Michael Kooren

Ervaringen delen

Oproep voor partners

Dineke en Marcel gingen doelbewust naar een inloopochtend van Korter-Maarkrchtig in het revalidatiecentrum. Dineke: 'Het zou fijn zijn als wij mensen kunnen helpen die met dezelfde dingen zitten en het is ook fijn als anderen óns weer kunnen helpen met hún ervaringen. Ik zou ook graag andere partners willen spreken. Dan zouden er wel meer partners moeten meekomen, want ik was toen de enige...'

Heeft uw partner een amputatie ondergaan en herkent u zich in het verhaal van Dineke en Marcel? Hebt u behoefte aan contact met anderen die hetzelfde hebben meegemaakt? We horen het graag, zodat we hier in de toekomst meer aandacht aan kunnen besteden. Neem contact met ons op via redactie@kortermaarkrchtig.com.

Ik begrijp dat wel, maar je bent wel samen. Af en toe moet ik hem daar even aan herinneren...'

Wat zou je anderen in dezelfde situatie aanraden?

'Zoek er hulp bij! Dat heeft mij er doorheen getrokken. Je moet een vertrouwenspersoon hebben en een plek waar je je emoties kwijt kunt. Dat helpt. En verder adviseer ik om er veel over te praten. Geef uitleg, vertel hoe het is. Veel mensen hebben dat begrip niet, dat merk ik nog steeds. We waren een keer gaan shoppen met mijn moeder en mijn zus en Marcel was daarna kapot en ging even liggen. Mijn zus vond dat heel raar en zei: "Je bent toch een jonge vent, je gaat toch niet overdag liggen slapen?" Toen heb ik uitgelegd dat lopen voor Marcel veel zwaarder is dan voor ons en die prothese weegt ook nog eens vijf kilo. Ze snapte het en zei eerlijk: "Daar denken wij helemaal niet bij na".'

Tot slot: ik begrijp dat jullie door het ongeluk getrouwd zijn, vertel eens?

'Ja, dat is wel iets heel positiefs wat we er uitgehaald hebben. Ik ben eerder getrouwd geweest - mijn zoon is uit mijn eerste huwelijk - en ik zei altijd dat ik nooit meer zou trouwen, tenzij ik op een heel bijzondere manier gevraagd zou worden. Op de dag van het ongeluk zag ik Marcel pas 's avonds om elf uur, na urenlange operaties. Hij sliep, maar ineens deed hij zijn ogen open, zag mij en zei: "Dineke, trouw met me". Tja, dan kun je geen "nee" meer zeggen hè... Een paar jaar later, toen Marcel weer kon lopen, hadden we een prachtige bruiloft en een groot feest. Maar ook de dag dat het ongeluk gebeurde blijft elk jaar een bijzondere dag voor ons. We gaan dan samen uit eten en staan erbij stil dat het ook heel anders had kunnen aflopen. Want dat blijft toch het belangrijkste van alles: hij heeft het overleefd.'

*'Zoek er
hulp bij!
Dat heeft
mij er
doorheen
getrokken'*

Wat merk je nu nog van het feit dat dit jullie is overkomen?

'Ons leven is veranderd. Marcel is volledig afgekeurd. Hij werkt hard aan zijn conditie met fysiotherapie, rolstoeltennis en zwemmen, en doet vrijwilligerswerk om onder de mensen te blijven. Er kwam veel meer druk op mijn leven. Laatst moest er bijvoorbeeld een gaatje geboord worden om iets op te hangen, maar op een trap staan kan Marcel niet meer, want hij is zijn evenwicht kwijt, dus dan moet ik iemand om hulp vragen. Dat gebeurt vaker want er is best veel wat Marcel niet meer kan. Gelukkig heb ik een zoon die veel voor ons doet, maar die heeft ook zijn eigen leven dus die wil ik ook niet altijd vragen. Verder moet je nu overal vooraf over nadenken. Als we naar het strand gaan, moet de zwemprothese mee en als we op vakantie gaan moeten we een huisje zoeken zonder trap, want traplopen is voor Marcel heel erg zwaar. En dan zijn er nog de dingen die helemaal niet meer kunnen, zoals naar piratenfeesten gaan om lekker te dansen, te springen en gek te doen, dat mis ik. En ik merk dat de angst er bij mij nog steeds inzit. Als Marcel niet thuis is en ik hoor een ambulance in de verte, dan bel ik hem gelijk op om te weten waar hij is. Ik slaap ook nog altijd slecht en heb last van nachmerries. De huisarts zei pas nog: "Als dit zo blijft, gaan we hier hulp bij zoeken". Daarbij is je man niet alleen lichamelijk anders geworden maar ook geestelijk. Vroeger was Marcel heel gemakkelijk en stond voor iedereen klaar, maar hij is harder geworden door wat er gebeurd is, wat meer op zichzelf gericht.

ROSANNE FABER